

частие въ приготовленията на войната и голѣми надѣжди полагаха на нея. Тѣ както и нѣкои сръбски заповѣдници все още си мисляха че Сръдногорското и Балканското въстания още траятъ, които между това вече прѣди цѣль мѣсець бѣха съвършено потѣпкани. Хайдушкитѣ воеводи Панайотъ Хитовъ, Ильо Марковъ, Филипъ Тотю и Христо Македонски отъ Майй бѣха захванали да събиратъ въ Кладово и въ Зайчаръ Български чети, всичко около 1300 души. Тѣхното намѣрение бѣше да нападнатъ по Балканскитѣ върхове въ България та да подкрѣпятъ въстанието, или пакъ ако то вече не съществува тогасъ отново да го распалятъ и по този начинъ да заплашватъ турскитѣ войски изъ отзадъ. Но управлението на сръбскитѣ войски искаше да употреби четитѣ само въ съставътъ на сръбскитѣ войски. Когато избухна войната, четитѣ за пръвъ пжть влѣзоха въ бой при Корито на границата на Зайчарския округъ, обаче при всичкото съпротивление на сръбскитѣ военачалници тѣ не се спрѣха тамъ, но отидоха още по-къмъ Югъ като искаха да турятъ въ дѣйствиe своятъ планъ.

Отъ начало Сръбската армия бѣше пристигнала дори до Бѣла-паланка, само единъ часъ далечъ отъ Пиротъ, а на лѣва страна бѣше обсадила проходътъ св. Никола въ Балкана. Селянитѣ отъ пограничнитѣ мѣста ако и да бѣха много пострадали въ злощастнитѣ въстания на 1836, 1841 и 1851 год., по това дѣто тамъ постоянно се намираха многобройни караули отъ Албанци, Турци и Черкези та населението бѣше подпаднало съвсѣмъ въ робско положение и крайно притеснени отъ десетмѣсечното распо-